

SECCIÓ DE SENDERS

A.E.TALAIA

DEL BAIX EBRE AL SOLSONÈS

4ª Etapa : RIU SEC - VALL DE LES ERMITES - RIU EBRE - GARCIA

12 de gener 1992

HORARI PREVIST

Sortida de Vilanova i la Geltrú.	7 h
Móra d'Ebre. Esmorzar.	8.45 h
Sortida cap al Riu Sec.	9.15 h
Riu Sec - Carretera Móra-Gandesa. Inici de la travessa.	9.30 h
Ermites de Sant Jeroni i Santa Madrona. Reagrupament.	10.35 h
	11 h
Coll serra de les Perles. Reagrupament.	12.30 h
	12.45 h
Riu Ebre. Reagrupament per al pas del riu.	13.30 h
	14 h
Garcia. Dinar.	14.15 h
Sortida cap a Vilanova.	16 h
Vilanova i la Geltrú.	18 h

Notes.-

- ** Esmorzarem a Móra d'Ebre i dinarem a Garcia; hi ha fonda.
- ** El pas del riu Ebre, si les condicions climatològiques no ho impedeixen, es farà amb barca.
- ** Trobarem aigua a les ermites.
- ** Si us plau, sigueu puntuals i respecteiu els reagrupaments.

SECCIÓ DE SENDERS

A.E.TALAIA

DEL BAIX EBRE AL SOLSONÈS

4ª Etapa : RIU SEC - VALL DE LES ERMITES - RIU EBRE - GARCIA

12 de gener 1992

Començarem el recorregut de l'etapa d'avui, quarta de la travessa "*Del Baix Ebre al Solsonès*", a la carretera de Móra d'Ebre a Gandesa (180 m), una mica abans d'arribar a la quadra de les Camposines; d'entrada ens enfilarem vers el coll (350 m) situat entre la Picos-sa i la serra de la tossa de l'Àliga tot passant pel camí de la Partició d'Ascó. A continuació baixarem per la vall de Les Ermites fins arribar al bell indret on s'aixequen les ermites de Sant Jeroni i de Santa Madrona, co-patrons de Móra d'Ebre (250 m).

Després de recórrer una estona pel camí de Móra l'abandonarem per anar a trobar el camí de les Perles o de la Partició de Garcia el qual seguirem fins al barranc de l'Esperan-cet. A partir d'ací anirem a buscar el coll per on travessarem la serra de les Perles entrant d'aquesta manera en el terme municipal de Garcia. Continuarem vers el riu pel barranc de Roians fins arribar al pas de la barca que ens permetrà creuar l'Ebre (40 m). Una vegada a l'altra riba, un camí planer ens portarà fins al poble de Garcia (70 m) on finalitzarem l'eta-pa.

EL RIU EBRE

Aquest riu situat al nord-est de la Península Ibèrica, és el més cabalós de la seva xarxa fluvial (83093 km² de conca i 908 km de curs). Format a Fontibre, prop de Reinosa, recull l'aigua de l'aiguavés de migjorn de la serralada Cantàbrica, de la major part del Pirineu -fins al Puigmal- i de la graonada ibèrica fins al confí de Castella i el Maestrat. Els relleus sep-tentrionals de la conca, exposats als vents humits, són fortament condensadors i donen a l'Ebre la major part del seu cabal; el Sistema Ibèric, per contra, és sec i aporta al riu encara no una cinquena part de la seva aigua.

L'Ebre entra a Catalunya per Mequinensa, on rep el gran cabal del Segre-Cinca, i des-prés ja només rep les migrades aigües del Matarranya, aigua avall de Faió, i del riu de Siurana, després de Garcia. Fins a Ascó s'escola mandrosament amb amplis meandres pels sediments horitzontals que estotgen els llits lignitífers de Mequinensa i d'Almatret, i tot seguit s'encara a una barrera calcària de quatre quilòmetres de gruix que travessa en un estret congost, el Pas de l'Ase, que la carretera esquiva i que el ferrocarril ha salvat a base de costoses obres. Darrera aquesta muralla, el riu s'eixampla en un terreny molt més obert, també de sediments horitzontals, agrícoles (depressió de Móra). Davant Miravet, de manera sorprenent, deixa les terres planes per encaixar-se en un muntanyam abrupte fins a Benifallet;

també aquest segon congost, dit de Benifallet o pas de Barrufemes, és evitat per les comunicacions. Després, l'Ebre s'eixampla novament fins a Xerta, des d'on, lliure, travessa Tortosa, banya Amposta i senyoreja la resta del delta, pel qual tantes vegades ha mudat de llit, fins arribar a la gola.

En el seu tram inferior, a través del temps, s'han produït nombroses inundacions: des de la gran crescuda del 1582 fins ara hom n'ha comptades unes disset. A la façana de l'església de Xerta hi ha indicades les inundacions catastròfiques des del novembre de 1617, que es continua amb la del 8 d'octubre de 1787 (la pitjor de totes, en què l'aigua assolí 10 metres per sobre el nivell d'estiatge), la d'octubre de 1866, la del gener de 1871, la del 17 de setembre de 1884, la del 23 d'octubre de 1907 (amb 9.20 m d'altura i cabal màxim instantani de 23500 m³/s, i en la qual moriren, a Xerta, 29 persones i s'ensorraren 110 cases) i finalment la del 29 d'octubre del 1937. Aquests aiguats són essencialment tardorencs, i s'originen a la conca del Segre-Cinca i a l'últim terç del curs de l'Ebre.

Els canals, a dreta i a esquerra, que surten de l'assut reguen més d'11000 ha i són el factor cabdal de les collites d'arròs. Quant a la producció d'energia elèctrica, a Mequinensa s'aixeca una presa de 80 metres d'alçària que, en embassar 1530 hm³ d'aigua en un llac de 120 km de llarg, fins a Escatrón, produeix energia en una central equipada amb alternadors de 324 Mw de potència. Al peu d'aquesta resclosa arriba la cua del llac produït per la de Riba-roja, acabada el 1967, de 270 hm³ de capacitat i 265.5 Mw. Més avall, en començar el meandre de Flix, una altra resclosa, acabada el 1945, amb 11 metres de desnivell, produeix 42.5 Mw.

L'Ebre, per la seva amplada i pels seus llargs congosts, ha estat barrera a l'expansió militar, ja el 226 aC fou assenyalat, per mutu acord, límit de l'expansió de Roma i Cartago a la Península Ibèrica. Aquest paper d'obstacle natural a les comunicacions entre Catalunya i Castella ha romàs en el llenguatge popular en referir-se als "*de l'altra costat de l'Ebre*" per a designar aragonesos i castellans. En general, però, la baixa vall de l'Ebre, al voltant de la ciutat de Tortosa, ha constituït un nucli aglutinador de les terres al nord i al sud del riu: el país dels ilercaons, els bisbat de Tortosa (l'antic i el restaurat al segle XII), la taifa musulmana, el terme general creat amb la conquesta cristiana, la vegueria dels segles XIII al XVIII, el corregiment borbònic i el partit judicial del segle XIX en són bons exemples.

=====

GARCIA

El terme municipal de Garcia, d'una extensió de 51.78 km², és situat a tramuntana de la cubeta de Móra, a banda i banda de l'Ebre, a la seva confluència amb el riu de Siurana. Al nord del terme, el territori és accidentat a l'esquerra del riu per la serra del Tormo (525 m), al límit amb el municipi de la Torre de l'Espanyol que forma la paret oriental, dita de Comes Llargues, del congost del Pas de l'Ase i que és continuada a la dreta de l'Ebre per l'alineació que culmina a la Picossa (496 m) i a la tossa de l'Àliga (487 m), al termenal amb Ascó, prolongació de la serra de la Torre. Aquestes alineacions muntanyoses són com una prolongació vers el sud-oest de la serra de la Llena i de la serra del Montsant.

El terme, a migdia, és separat del de Móra d'Ebre, a la dreta del riu, pel caminal de la Partició de Garcia i del de Móra la Nova, a l'esquerra, pel caminal de les Planes. Encara, per un petit sector al sud-est confronta amb el municipi de Tivissa i al nord-oest, aigua amunt del Pas de l'Ase, amb el de Vinebre. A llevant, el termenal separa el municipi de Garcia dels del Molar i del Masroig, ambdós del Priorat.

El territori és solcat per diversos barrancs que tributen directament a l'Ebre, com el de Comes Llargues, el dels Morers i el del Rec de Valls, a l'esquerra del riu, i el barranc del Foc i el dels Poiassos, a la dreta. Algunes partides del terme són les Tallades, on hi ha el mas de les Tallades, els Arguetans, prop de la ribera de l'Asmà, i els Presseguers, on hi ha el mas de Tarragó. A més de la vila de Garcia, el municipi comprèn la caseria del Mas de Senier, formada prop de la carretera de Móra la Nova a Garcia i el santuari de Santa Magdalena.

El ferrocarril de Barcelona a Madrid travessa el terme a uns 500 metres de la vila i té estació, des de l'any 1922, a la dreta de l'Ebre. Tanmateix ara no s'utilitza perquè per passar el riu s'ha d'anar fins a Móra la Nova i alehores resulta millor d'usar l'estació d'aquesta població. Amb servei restringit encara funciona la barca per travessar l'Ebre. La carretera de Garcia a Móra la Nova data del 1917 i el 1926 s'inaugurà el pont sobre el riu de Siurana. Aquesta mateixa carretera es prolonga al nord-oest fins a Ascó. De la vila de Garcia en surt una altra cap al Molar.

Al lloc de Garcia, segons Carmel Biarnès, hi hagué antigament un poblat ibèric, mentre que hi ha testimonis d'un hàbitat romà a la partida dels Planassos, a la dreta de l'Ebre. Els sarraïns ocuparen l'indret de l'antic poblat ibèric. El lloc aleshores depenia del valí de Siurana, però Garcia aconseguí d'independitzar-se i, fins i tot, d'adquirir al dit valí els termes de Falset i de Pradell. Garcia fou conquerida en temps de Ramon Berenguer IV per Albert de Castellvell. La primera menció en fonts cristianes data del 1153, quan el dit comte-rei lliurà als templers el castell de Miravet i els donà, també, una propietat a *Carçeia*. El 1156 Ramon Berenguer IV, Guillem de Castellvell, Arnau de Sarrià i altres nobles donaren al monestir de Poblet llurs horts i el Mas de Bas del terme de *Carcheia* (aquest Mas del Bas, actualment dit del Severino, és prop del poble del Molar, antic agregat de Garcia, que a la primeria del segle XIX esdevingué municipi independent; actualment pertany a la comarca del Priorat).

*D'or, una garsa
d'atzur becada i
membrada de sable
(escut emprat almenys
entre 1823-1912).*

na, però Garcia aconseguí d'independitzar-se i, fins i tot, d'adquirir al dit valí els termes de Falset i de Pradell. Garcia fou conquerida en temps de Ramon Berenguer IV per Albert de Castellvell. La primera menció en fonts cristianes data del 1153, quan el dit comte-rei lliurà als templers el castell de Miravet i els donà, també, una propietat a *Carçeia*. El 1156 Ramon Berenguer IV, Guillem de Castellvell, Arnau de Sarrià i altres nobles donaren al mo-

nestir de Poblet llurs horts i el Mas de Bas del terme de *Carcheia* (aquest Mas del Bas, actualment dit del Severino, és prop del poble del Molar, antic agregat de Garcia, que a la primeria del segle XIX esdevingué municipi independent; actualment pertany a la comarca del Priorat).

El castell de Garcia, juntament amb els de Tivissa, Móra i Marçà, tots els quals havien estat en poder dels sarraïns, fou donat en féu a Guillem de Castellvell pel rei Alfons el Cast, el 1174. Abans del 1309 el lloc de Garcia era de la senyoria de Galceran d'Artesa. Posteriorment passà a formar part de la baronia d'Entença, de la qual esdevingué una fortificació important, i del comtat de Prades. Diu Biarnès que les 37 cases de moriscs que hi havia el 1610 no sofriren l'expulsió gràcies a la protecció del bisbe de Tortosa, Pedro Manrique, com consta en document expedit pel notari de Tortosa Melcior Jaume Montfort el 24 d'agost del dit any. El lloc formà part del corregiment de Tarragona. És del partit judicial de Reus (fins el 1970 del de Falset) i del bisbat de Tortosa.

El fogatjament de 1553 registra a Garcia 123 focs. El cens de 1718 comptabilitza 432 h i el de Floridablanca, del 1787, 1627 h. El cens de 1860 suma 1767 h, agrupats en 301 cases a la vila, més 14 masies disperses habitades permanentment i 2 només temporalment i la casa de l'ermità de Santa Magdalena. Això sense comptar les cases i masos deshabitats i tampoc les 53 barraques de pagés que hi havia, habitades sols temporalment.

El cens de 1900 registra 1658 h. Aquesta població anirà minvant progressivament fins arribar als 1185 h del 1936. Després de la guerra seguirà la davallada i així el 1940 el cens compta 1008 h i el del 1982 només 632 h. Tot i la pèrdua d'habitants dels darrers anys

aquesta no ha estat tan intensa com a d'altres pobles de la Ribera d'Ebre.

Tradicionalment l'activitat més important de la vila ha estat l'agricultura; el 1972 comptava amb una superfície agrària de 2545 ha de les quals 2365 ha eren de secà. Tanmateix, els darrers anys la superfície conreada al secà ha disminuït en més d'un 20% i el regadiu s'ha estacionat en unes 200 ha. El conreu predominant és la vinya (1179 ha el 1978) i recentment s'ha estès el conreu d'avellaners (457 ha el 1978) i d'ametllers (201 ha el 1978). La ramaderia, antigament força important, en l'actualitat és reduïda a granges de bestiar porcí i d'aviram.

Els darrers anys, part de la població activa, sobretot jove, es desplaça a treballar a la Central Nuclear d'Ascó, a la química de Vilaseca i a la indústria de la pell de Móra d'Ebre, la qual cosa ha motivat un envelliment de la població dedicada a l'agricultura.

La vila de Garcia és emplaçada als vessants d'un turonet (73 m) a l'esquerra de l'Ebre, entre aquest riu, el barranc del Rec de Valls i el riu de Siurana, anomenat aquí la Riera. Les cases s'esglaonen per carrers desnivellats, entre les desembocadures dels dos corrents en el gran riu. Són coronades pels xiprers del Calvari i per l'església parroquial i arriben prop de les aigües de l'Ebre. A la part més alta hi ha el nucli antic de la població. El lloc, segons Madoz, fou reedificat a mitjan segle XVI. Al carrer de Gatera fins a la primeria del segle encara es conservà una casa amb un escut al capdamunt on constava l'any 1565. Tot i que no era emmurallada, s'entrava a la vila per tres portes. Es conserva una alabarda, ornamentada amb sis busts. L'església parroquial antiga, que va ser molt destruïda el 1936 era dedicada a la Nativitat de la Mare de Déu; en l'actualitat no té culte i resta abandonada, molt malmesa. Aquesta església el 1279 pagà a la Santa Seu 60 sous com a dècima. El més important que contenia i que es perdé era el retaule que havia pertangut a la cartoixa d'Escaladei. Pintat a l'oli sobre taula, segons Ruy Fernández, era de Francesc Ribalta. L'altar major, dedicat a la Nativitat de la Verge, era d'estil plateresc, amb figures tallades en alt relleu sobre fusta i amb una imatge central de la Mare de Déu. La nova església parroquial va ser començada a construir el 1949.

La vila restà fortament destruïda en la guerra civil del 1936-39 ja que era propera al front on es lliurà la llarga batalla de l'Ebre. Després de la guerra, les cases mig enderrocades de la part alta s'abandonaren i la vila moderna es formà en la part més baixa del turó. Els darrers anys aquelles cases destruïdes han estat adquirides i restaurades per estiuejants. Abans del 1936 hi havia la Societat Obrera Instructiva Republicana, amb Caixa Rural d'Estalvis, que s'havia fundat el 1905. El 1932 s'hi fundà el Sindicat Agrícola El Maig i hi havia també la Societat del Foment del Treball, dos cafès i dos hostals. En l'actualitat hi ha una agrupació titulada El Jovent de Garcia.

L'ermita de Santa Magdalena és situada als vessants d'un dels contraforts de la serra del Tormo, vora el camí i la partida de les Terres Noves, a l'extrem nord-est del terme. L'ermita, que consta de terres de conreu per a l'ermità, i la casa d'aquest, són construïdes sota una gran bauma que les cobreix. Fou destruïda el 1835, durant la Primera Guerra Carlina, i reconstruïda posteriorment.

A part que hom suposa que al lloc on hi ha la vila de Garcia hi hagué un antic poblat ibèric, se sap, a iniciativa de Carmel Biarnès, que n'hi hagué un altre a la roca del Sol (243 m), a l'esquerra de l'Ebre, la banda oposada a la roca de l'Ortiga. Hom hi ha trobat fragments de ceràmica de vernís negre. El lloc s'anomena així perquè els pagesos de Vinebre i d'Ascó se'n serveixen com a rellotge solar. Constitueix un mirador excel·lent de la Ribera d'Ebre, des de Flix fins més enllà de Móra.

SANT NAZARI

Aquest sant fou un confessor català i monjo del monestir de Sant Miquel de Cuixà. Segons diuen tenia el do de parlar amb els ocells, amb els quals mantenia llargues converses i l'obeïen com a un pare. Havia obrat nombrosos miracles en vida; una vegada que es produí un terrible incendi en presència seva es va treure l'hàbit, va tirar-lo damunt de les flames i, a desgrat d'haver-hi un foc immens, va apagar-se al moment i l'hàbit no va quedar ni amb un sol fil socarrimat. Per raó d'aquest miracle era advocat i invocat arreu de Catalunya contra el foc i els incendis.

Per sant Nazari s'havien estilat uns costums pintorescos i estranys que tant podien constituir una extensió dels Innocents com un avenç de les Carnestoltes. Com que el nom de Nazari sona a nas es feien diverses bromes relatives a aquest òrgan. A Barcelona la festa anava a càrrec dels estudiants els quals posaven una imatge del sant, amb un nas descomunament llarg, en una capelleta de la placeta de les Llevadores, al cap del carrer dels Cecs, tocant al de la Boqueria. El proclamaven patró dels qui tenien el nas anormal, camussos o nassuts, i dels qui parlaven amb el nas. Colles d'estudiants se situaven a la placeta del Pi i al Pla de la Boqueria on sostenien grans converses parlant amb el nas i els qui passaven per davant de la imatge es veien obligats a fer el mateix o del contrari els feien pagar un sou o els bastonejaven. Resultava una festa molt grotesca i donava lloc a batusses i aldarulls, per tal com eren molts els qui no volien supeditar-se a

les bromes dels estudiants i es resistien a pagar i a rebre.

BIBLIOGRAFIA

- ## Gran Geografia Comarcal de Catalunya.
Volum 11. El Priorat, la Ribera d'Ebre, Terra Alta i el Matarranya.
Volum 17. Geografia General I.
Fundació Enciclopèdia Catalana. Barcelona. (1ª Edició, 1981).
- ## Gran Enciclopèdia Catalana.
Fundació Enciclopèdia Catalana. Barcelona. (1ª Edició, 1969).
- ## Geografia de Catalunya. Aspecte físic.
Joaquim Cabeza i Valls
Unió Excursionista de Catalunya. Barcelona (1979).
- ## Topoguia del GR-7-1. 4ª Fascicle : Garcia - Pauils.
Comitè Català de Senders de Gran Recorregut. (1ª Edició, 1988).
- ## Costumari Català. El curs de l'any. Volum I, Hivern.
Joan Amades.
Salvat Editors. Edicions 62. Barcelona (1982)
- ## Costumari Català. Fascicle nº 36
Diari Avui. (5/1/92).
- ## Cartografia: Mapa "Mora de Ebro", Sèrie L, full 32-18 (471)
Servicio Cartográfico del Ejército. Escala 1:50.000

DESCRIPCIÓ DEL RECORREGUT

Horari		
Parcial	Total	Quilòmetres

0.00	0.00	0.00
------	------	------

Comencem l'etapa prop del punt quilomètric 457 de la carretera N-420 que va des de Tarragona vers Alcolea del Pinar (180 m). El GR-7-1, que puja del llit del riu Sec, la creua i continua en direcció nord-est per un camí carreter que passa pel costat d'un mas abandonat. Anem pel fons d'una estreta vall.

0.08	0.08	0.50
------	------	------

La vall es va eixamplant i comencem a passar per entremig de camps de conreu amb vinya i oliveres.

0.12	0.20	1.10
------	------	------

Troblem una bifurcació; el camí de l'esquerra puja vers una masia. Continuem per la dreta, pel fons de la vall.

0.04	0.24	1.40
------	------	------

Arribem a l'enforcall de dues valls paral·leles; hem de deixar el camí que s'endinsa cap a la vall de la dreta i girar per tal de creuar el fondal de l'esquerra i començar a pujar per la seva vessant nord.

0.07	0.31	1.80
------	------	------

Passem a tocar les parets d'un maset.

0.02	0.33	1.95
------	------	------

A la paret de l'esquerra del camí hi ha una excavació en forma de cova que s'utilitza a la tardor per a posar-hi figues a secar. Pot servir d'aixopluc en cas de necessitat.

0.09	0.42	2.55
------	------	------

Per l'esquerra se'ns uneix un camí ramader que baixa; continuem pujant vers el coll que veiem davant.

0.06	0.48	2.90
------	------	------

Una vegada s'arriba al coll (350 m) hem d'abandonar el camí carreter que baixa cap a l'esquerra vers Ascó i continuar per un camí ramader que puja lleugerament en direcció sud.

A la dreta deixem un senderol.

Per aquesta zona el GR segueix el camí de la Partició d'Ascó, a cavall entre els termes municipals de Móra d'Ebre i d'Ascó; més endavant deixarem de seguir el termenal i continuarem pel terme de Móra d'Ebre.

0.08 0.56 3.5

Hem assolit el coll situat entre la Picossa (496 m), a la dreta, i la llarga serra de la tossa de l'Àliga (487 m), a l'esquerra. Comencem a baixar per la vall de Les Ermites.

0.09 1.05 4.05

Entrem en el recinte de les ermites de Sant Jeroni i Santa Madrona, co-patrons de Móra d'Ebre (250 m). L'ermita de Sant Jeroni és de l'època barroca, segle XVIII, i conserva la casa de l'ermità; l'esglesiola de Santa Madrona, amb contraforts laterals, fou reformada en època barroca.

Entre les dues edificacions hi ha una gran plaça vorejada de xiprers centenaris amb una font molt ben arranjada. El petit bar només s'obre durant les festivitats importants com ara el tradicional aplec que se celebra el primer diumenge de maig.

El GR passa per darrera de l'ermita de Santa Madrona i segueix vers el sud per la banda est de la vall.

0.10 1.15 4.75

Ens trobem a la confluència de la vall de Les Ermites amb una altra que ve per la banda est; hi ha un pal indicador que senyala la direcció a "*Sant Jeroni*". Ací hem de deixar el camí que continua vers Móra d'Ebre i seguir pel que puja per la vall de l'esquerra.

0.10 1.25 5.45

Desemboquem en una bifurcació; hem de continuar per la branca de l'esquerra. Al cap d'uns cinquanta metres en trobem una altra; ara s'ha d'agafar la branca de la dreta que puja fort.

0.10 1.35 6.04

En arribar al capdamunt de la pujada creuem un camí ramader i comencem a davallar suaument en direcció est. Estem seguint el camí de les Perles; aquest camí, anomenat també de la Partició de Garcia, segueix el límit entre els termes municipals de Garcia i de Móra d'Ebre.

0.09 1.44 6.65

Deixem un camí que se'n va per la dreta i poc després un altre que ho fa per l'esquerra tot dirigint-se vers la gran masia que es veu un xic enlairada.

0.04 1.48 6.90

Desemboquem en un coll on hi ha una cruïlla de camins (280 m); el de l'esquerra ve de la gran masia esmentada: nosaltres hem de continuar vers la dreta.

0.17 2.05 7.89

Se'ns uneix un camí per l'esquerra; continuem baixant.

0.02 2.07 7.99

Hem d'abandonar el camí que segueix recte i continuar per un que surt cap a la dreta, creua el fondal i puja per l'altra vessant.

Més enllà anem cap a la dreta, baixant en direcció a un estret format per dos espectaculars tallats de roca.

0.07 2.14 8.39

Després de travessar l'estret entre roques trobem una bifurcació; hem d'anar cap a l'esquerra per tal de travessar el llit del barranc de l'Esperancet i pujar per l'altra vessant.

0.08 2.22 8.94

Deixem el camí per enfilar-nos per un sender que puja cap a l'esquerra.

0.04 2.26 9.04

Una vegada al capdamunt del tossal desemboquem en un camí carreter; el seguim vers l'esquerra, en direcció nord.

0.06 2.32 9.53

Fem cap en un coll situat entre el tossal que seguïem i la serra de les Perles, que veiem enfront. Hi ha una cruïlla de quatre camins; el GR segueix pel camí del mig baixant en direcció est. Per ací entrem plenament en el terme municipal de Garcia.

0.08 2.40 10.08

Arribem al fons del barranc de Roians; el seguim aigües avall.

0.14 2.54 11.05

A l'esquerra deixem un camí que puja vers un maset. Continuem baixant pel fons del torrent, en alguns trams pel seu mateix llit.

0.16 3.10 12.25

Passem per sota de la línia del ferrocarril de Barcelona a Madrid. Uns cinquanta metres més enllà ens trobem amb un camí travesser; cap a l'esquerra porta a l'estació de Garcia i per la dreta va seguint la ribera dreta del riu Ebre i en una hora arriba a Móra d'Ebre.

Nota.- Si no poguéssim creuar el riu amb la barca hauríem de seguir aquest camí uns quatre-cents metres en direcció a Móra d'Ebre fins arribar al pont del ferrocarril que està condicionat per al pas de vianants.

0.04 3.14 12.55

Arribem al pas de la barca del riu Ebre (40 m).

Després de creuar el riu amb la barca hem de seguir pel camí que continua per l'altra riba en direcció al poble de Garcia.

0.14 3.28 13.65

Una vegada trobem la carretera que ve de Móra d'Ebre l'hem de seguir uns pocs metres fins arribar al poble de Garcia on finalitzem l'etapa d'avui (70 m).

*Si glaça molt pel gener
vinga jeure i no fer res*

Agustí Poch

Gener 1992

